t Boomke

t Laip tegen kerstdoagen. In t grode bos waren aal verschaaiden kerstbomen reud.
Groten en klaainen, dikken en dunnen, aalmoal gelieke gruin en dik in naalden.
Nou ston der ook n wit boomke tussen en juust dij wer nait oetkozen. Boom begreep der niks van, woarom ze hom nou stoan laiten. Mor hai haar al wel heurd, dat ze over hom prouten en wat oetlagden. Ze zeden tegen nkander: “Wel het nou ooit n widde kerstboom zain?”
Joa as der n dik pak snij lag, din waren ale bomen wit, din vil t lutje boomke hail nait op.
Mor der was nou al n poar joar gain snij om kerstdoagen west en t leek der dit joar ook weer nait van te komen.
Dou ale bomen zo’n beetje reud waren, begon t boomke hom slim allain te vuilen. En hai vil nog meer in t oog, nou hai gain schoel meer haar van grode bomen. Op n dag bedocht e, dat t beter was om din zulf mor op pad te goan, wel wait wat e onderwegens tegenkwam.
Noa wat hinneweer vrözzeln ston e lös in grond. Hai haar nogal laange worrels en doar kon boom best mit op stroat lopen., mor dat dee e vanzulf snaachts. Stel joe veur, nee nait overdag, din zollen ze hom meschain nog meer oetlaggen. En wel haar nou ooit n wandelende kerstboom zain? Bie lichten kroop e bezied in onderwaal of slaip onder n brugjes in t veld. Ook zöcht hai wel schoel in boskes of in n ofgelegen schuurke. Snaachts ging e din weer op pad. Zo kwam e op n duur in Stad aan. Doar zag e op bloumenmaart n haile stoapel gruine kerstbomen liggen. Doar kroep ik bie, docht t boomke en ging maank takken liggen. Dij schoven wat op om roemte te moaken en keken nijsgiereg tegen widde boom aan. Maartkoopman dee n goie handel en was aan t ìnd van dag hoast deur zien bomen hin. Mor gainain nam t widde boomke mit. Dou koopman hoast noar hoes tou wol, bleef der n lutje wichtje mit heur mamme veur kroam stoan.
“Kiek mamme, dat is n mooi boomke, kinnen wie dij nait kopen? Dij wil k ja zo geern hebben.”
“Wie hebben gain sìnten om n kerstboom te kopen en ook nait veur lichtjes. Kom mor mit, wie goan gaauw noar hoes.” Mor t wichtje laip nait mit.
“Ik vin hom zo mooi en mit wat roie strikjes der in hebben wie haildaal gain lampkes neudeg. Ach tou, mag t asjeblieft?” En mit vroagende ogen keek ze heur mamme aan. Mor dij schudde kop.
Dou kwam maartkoopman der overtou. t Was al loat en hai wol ook geern noar hoes. Hai zee:
“Magst hom vergees mitnemen, t is leste en din wìns k joe schiere kerstdoagen tou. Mor most mie beloven dastoe goud op boom paast en hom mooi optuugst.”
t Wichtje heur ogen begonnen te glinstern en ze raip: “Mag dat echt? Mamme kom, wie
kriegen hom veur niks!” Moeke bedankte man en mit kerstboom achter heur aan, hinkeldepinkelde t wichtje noar hoes tou. Ze dee boom in n emmer en zette hom in veurkoamer hin, vlak bie kaggel. Ze gingen eerst waarmeten en din konden ze noatied wel boom optugen. Dou ze bie boom kwamen, was der hail wat biezunders gebeurd.
Deur waarmte waren ale dikke takken vanoet worrels begonnen te gluien en streuden t licht oet over ale klaainere takken. Naalden deden ook mit. “Mamme kiek, wat mooi,” raip t wichtje, “hou kin dit ? Wie hebben nou hail gain lampkes meer neudeg.”
Heur mamme begreep der ook niks van mor wer slim blied van aal t licht in koamer.

Noa kerstdoagen hebben ze boom hail verzichteg in toen poot, n beetje in n donker houkje.
As t dreug weer is, din krigt e ekstroa wotter en n zunneschaarm boven kop, omreden hai mout wel zien mooie widde kleur holden. En ast aaldeur regent, din gaait t regenschaarm oet.
Mor elk joar weer as t kerst is en boom in t waarme hoes staait, gaait e haildaal van oet homzulf gluien en komt ales in t licht te stoan. En t boomke zulf? Dij is hail blied dat e toch nog zo goud terecht komen is.

Auteur: Kunny Luchtenberg